

Hồi 27

Lý Thanh Loan Sầu Nhở

Hề phần Lâm Ngọc Bích, nàng vừa tiến khỏi cổng rào đã cất tiếng gọi liên tiếp :
- Lý sư muội ! Lý sư muội !
Bên trong yên lặng, không một tiếng động. Lâm Ngọc Bích lại gọi :

- Sư bá ! Sư bá ơi !

Vẫn không có tiếng đáp. Nàng thấy nóng ruột, chạy nhanh đến cửa, đưa tay đẩy, thì ra hai cánh cửa chỉ khép hờ.

Lâm Ngọc Bích nhảy vào nhà dưới ánh đèn vàng, ngoài bàn ghế giường chõng, chỉ thấy cây thiền trượng của Ngô Không đại sư dựng sát vách và cây bảo kiếm của Lý Thanh Loan để trên bàn mà thôi.

Lâm Ngọc Bích hít một hơi dài thầm nói :

“Chà ! Nửa tháng nay gió tuyết không ngừng, hôm nay mới cảm thấy dễ chịu lại có trăng sáng, chắc Lý sư muội đi ra ngoài rừng thưởng nguyệt rồi.”

Nàng ngồi im chờ một lúc lâu, suy nghĩ:

“Vô lý quá! Trời đã gần canh ba, nếu có thưởng nguyệt cũng phải về rồi chứ. Ta đi tìm mới được.”

Lâm Ngọc Bích đứng lên vừa chạy ra ngoài, bỗng có một tiếng nạt lớn :

- Ai đó ? Canh ba đêm vắng dám lẻn vào nhà ta làm gì?

Tiếp đó, một bóng người từ ngoài hàng rào vượt vào như chớp.

Lâm Ngọc Bích nghe tiếng biết là Ngô Không đại sư, vội lách mình qua một bên, rồi nói :

- Sư bá đừng lầm! Con là Lâm Ngọc Bích, tuân theo lệnh của sư phụ lại đón Lý sư muội về.

Ngô Không đại sư đang phi thân vút vào, nghe tiếng nói, liền đứng khựng lại, tà áo phát phới. Quả là khinh công đã đến độ quỷ thần nhập hóa.

Ông nhìn Lâm Ngọc Bích thở dài, nói :

- Con đến đón Lý Thanh Loan phải không?

Dưới ánh trăng, Ngọc Bích thấy vẻ mặt của Ngô Không buồn bã, mệt nhọc. Nàng kinh ngạc vô cùng vội hỏi :

- Sư bá ! Sư bá làm sao thế? Lý sư muội đâu ?

Ngô Không đại sư lắc đầu, thở dài một tiếng, nói :

- Con đến thật đúng lúc, đợi ta lấy một ít đồ vật rồi sẽ dẫn con đi xem Lý Thanh Loan. Nói xong ông đi thẳng vào nhà.

Lâm Ngọc Bích có cảm giác một sự không may đã xảy ra, lòng đâm ra lo sợ, nhưng lại

không dám truy vấn, chỉ biết im lặng chờ mọi sự xảy ra.

Một lúc sau, Ngô Không thổi tắt đèn trong phòng, vai mang thiền trượng đi ra, cán trượng có đeo thêm một cái bị nhỏ. Lâm Ngọc Bích giật mình hỏi :

- Sư bá ! Sư bá dắt con đi gặp Lý sư muội. Tại sao lại phải mang vũ khí và quần áo như thế?

Ngô Không cười đau khổ nói :

- Ta phải đến Quát Thương Sơn một phen.

Lâm Ngọc Bích lại càng rối trí thêm, hỏi :

- Sư bá đến núi Quát Thương để làm gì ?

Ngô Không trợn mắt, ngẩng mặt nhìn mảnh trăng lơ lửng trên trời cười to một hồi, nói :

- Ta phải tìm Mã Quân Vũ về đây.

Lâm Ngọc Bích nghe tiếng cười của ông đầy vẻ buồn rầu, oán hận biết tâm trạng của ông khác thường, ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Sư bá dắt con đi gặp Lý sư muội rồi hãy nói chuyện khác.

Ngô Không gật đầu :

- Dĩ nhiên phải cho con gặp Lý Thanh Loan rồi ta mới có thể đi được.

Ngô Không đại sư vừa dứt lời, liền quay mình đi vun vút. Lâm Ngọc Bích im lặng theo sau, lòng ái ngại vô cùng, chẳng biết việc gì đã xảy ra.

Vừa qua khỏi ngõ, Ngô Không đại sư dẫn Ngọc Bích băng rừng mai đi về phía Đông. Ông càng đi càng nhanh, khiến nàng phải chạy theo mới kịp.

Một lát sau, hai người đến một chân núi, Ngô Không ngừng bước, hỏi :

- Con có thể lên núi này chăng?

Lâm Ngọc Bích ngược mắt nhìn phía trước.

Một ngọn núi sừng sững, vách đá thẳng đứng, rải rác phủ đầy những cụm tuyết trắng xóa. Đây là một hòn núi vượt cao hơn trong vùng núi bao la này. Núi tuy cao chót vót, nhưng nhờ có nhiều cây tùng thấp là đà khắp nơi và nhiều mô đá nhô ra, nên một người võ công hạng khá cũng có thể lên được.

Lâm Ngọc Bích gật đầu đáp :

- Vâng ! Con có thể lên được !

Nàng chẳng cần Ngô Không dẫn đường, cứ tận dụng hết sức lực trèo, nhảy vun vút, mong chóng gặp Lý Thanh Loan.

Đến đỉnh đồi, Lâm Ngọc Bích mồ hôi đã đầm áo, thở hổn hển. Nàng vừa dừng lại.

Ngô Không đại sư đã phi vun vút qua mặt tiến đến một tảng đá to đằng xa. Lâm Ngọc Bích liền vận sức đuổi theo nhảy vọt lên đứng trên tảng đá.

Núi tuy cao nhất trong vùng nhưng đỉnh lại hẹp, phủ đầy tuyết trắng, phản chiếu ánh trắng lấp lánh như bạc. Duy chỉ có phiến đá này không bị tuyết đóng mà thôi..

Tự bao giờ, trên mỏm đá, một thiếu nữ y phục trắng đứng yên trong gió rét, làn tóc rối bay lòa xòa.

Lâm Ngọc Bích kêu lên :

- Lý sư muội.

Rồi tung mình nhảy đến bên thiếu nữ áo trắng.

Thiếu nữ áo trắng đúng là Lý Thanh Loan. Nàng đã mất trí giác, đứng im chẳng đáp, cũng chẳng quay đầu lại, hình như không nghe gì cả.

Lâm Ngọc Bích đến trước mặt Lý Thanh Loan. Dưới ánh trăng lạnh, hai hàng nước mắt đọng trên gò má và trên ngực áo của Lý Thanh Loan đã đọng thành nước đá, óng ánh như những hạt ngọc. Trông nàng mặc áo trắng, đứng yên lặng, như một thần tượng bằng ngọc, đã được một nhà điêu khắc đại tài tốn biết bao nhiêu công phu tạo thành.

Lâm Ngọc Bích nắm nhẹ tay của Lý Thanh Loan, bỗng giật mình :

- Trời ơi ! Sao mà lạnh ngắt như thế này?

Nàng lắc nhẹ tay Thanh Loan. Bàn tay nàng lúc bình thường thì dịu dàng trắng mịn, mà bây giờ lại cứng đờ. Lâm Ngọc Bích không dần được cơn xúc động, lòng quặn đau, khẽ tiếng gọi.

- Lý sư muội...

Nước mắt từ từ lăn trên gò má, một cơn gió lạnh thấu xương thổi qua, hai hàng nước mắt của Ngọc Bích cũng đóng lại thành nước đá.

Ngô Không đại sư vẫn vác cây thiền杖 trên vai, vẻ mặt đau xót vô cùng. Người đã xuất gia đầu Phật như ông cũng phải ứa lệ trước cái cảnh thương tâm ấy.

Ngô Không đại sư thở dài náo nuột, nói :

- Sư muội con đứng như thế đã hai ngày một đêm rồi. Nó không khóc, không nói chuyện, cũng chẳng ăn uống gì cả, cứ đứng chết lặng, mặt cho gió rít tuyết sa. Ta phải ở đây suốt thời gian đó để phủ tuyết trên mình nó. Trong thời gian này ta đã ăn hai lần, nhưng vẫn khó chịu trước cái sức lạnh của gió tuyết. Thế mà chẳng biết tại sao nó không có chút cơn nước vẫn còn sống được, không hiểu do mãnh lực huyền bí nào nữa.

Nói đến đây Ngô Không đại sư cũng rơi nước mắt.

Lâm Ngọc Bích tức tử hỏi :

- Đã hai ngày sư muội con không uống một giọt nước như vậy làm sao mà còn sống được nữa. Sư bá phải nghĩ cách gì cứu Loan muội chứ ?

Và dứt lời Lâm Ngọc Bích đã choàng tay ôm Lý Thanh Loan, nhưng Ngô Không đại sư đã chặn lại, nói :

- Người nó sắp đông cứng lại rồi, nếu con ôm nó, thì có thể nguy đến tính mạng nó ngay

Lâm Ngọc Bích ngạc nhiên hỏi :

- Sao lạ vậy sư bá ? Phải ôm để truyền nhiệt qua cho sư muội con chứ ?

Ngô Không lắc đầu :

- Không được đâu ! Con nên biết một người đã có nội công, khi gặp phải một sức lạnh bên ngoài, bản thân tự nhiên có một sức kháng cự, không cho cái lạnh xâm nhập vào nội thể. Bây giờ có thể sư muội con đang chống lại sức lạnh đến độ trầm trọng. Nếu con ôm nó, thì cái công lực tiềm tàng phải phân ra để chống lại sức con, như thế khí huyết của nó sẽ ngưng

lại, và hậu quả...

Lâm Ngọc Bích ngắt ngang lời nói của Ngô Không đại sư :

- Sư bá đã biết sư muội con không chịu nổi cái lạnh ghê gớm. Tại sao sư bá không bỗng về sớm, để bây giờ đến nỗi này ?

Ngô Không đại sư lại thở dài, đáp :

- Nó đã bị thương từ nửa tháng nay, thần trí hôn mê, ngày nào lúc nào cũng theo hỏi ta "Vũ ca đã về chưa". Mỗi ngày đầu ta nói láo để an ủi nó, nên nó cũng lắng lắng nghe theo. Về sau biết ta lừa phỉnh nên chẳng hỏi han gì đến ta nữa, ngày ngày cứ dựa cửa nhìn tuyết rơi, gió thổi mà thở dài não ruột...

Lâm Ngọc Bích quá xúc động, khóc nức lên, một lúc sau nói :

- Vậy sao sư bá không ngăn Lý sư muội ở nhà, lại thả lên trên này?

Ngô Không đại sư lắc đầu, nói :

- Nếu Lý sư muội của con cứ khóc than để với bớt nỗi lòng thương nhớ thì ta không thả nó ra đây. Nhưng khổ nỗi, nó cứ ngồi ở cửa, im lặng như một pho tượng. Ta tìm đủ mọi cách làm cho nó nói chuyện, nó vẫn không mở miệng. Suốt hai ngày hai đêm, ta năn nỉ lắm nó mới chịu ăn tí trái cây thôi.

Lâm Ngọc Bích rầu rầu nói :

- Nói vậy, đã bốn ngày Lý sư muội chưa ăn một hột cơm ?

Ngô Không mặt đầy cả nước mắt, đáp :

- Ôi ! Nếu nó còn đứng mãi đó thì nguy mất! Phần thương nhớ tương tư, phần đói rét thấu xương với chút nội công sơ đẳng của nó thì khó mà chịu nổi ba ngày nữa.

Lâm Ngọc Bích nói :

- Vậy làm sao sư muội đến đây được ? Gió lạnh thấu xương như thế này, đừng nói đến tắm thân yếu đuối của sư muội, ngay cả sư bá cũng khó chịu nổi đến ba ngày nữa.

Ngô Không đại sư cất tiếng cười khe khẽ phát từ đơn điền, lan trong đêm khuya canh vắng, như tiếng chim bị tên. Lâm Ngọc Bích nghe tiếng cười đầy vẻ tức giận, oán trách, khiến nàng bất giác rung mình...

Ngô Không ngừng cười, trên mặt lẫn lộn cả mồ hôi và nước mắt, trông thật là đau thương. Một lúc sau, ông thở dài một cái nói :

- Vào giờ Dần hôm trước, chẳng biết tại sao nó lại nói với ta. "Vũ ca sắp về rồi, con muốn đến đỉnh núi cao nhất để nhìn thấy huynh ấy từ xa". Lúc mới nghe, ta lấy làm lạ vô cùng, không lý tình cảm con người có thể liên lạc nhau được sao. Nhưng sau ta nhìn kỹ nét mặt của nó thấy như buồn, như vui, đôi khi than nho nhỏ, lắm lúc lại mỉm cười...

Ngô Không ngừng một chút rồi tiếp :

- Ta suy nghĩ một chút biết nó vì thương nhớ nửa năm trời đã đúc kết thành ảo tưởng, nên tin nhầm là Mã Quân Vũ đã về... Tuy biết nó mất thần trí, bị nhập tâm, nhưng ta không dám cản lại, chỉ sợ lòng tin của nó tiêu tan, thành bệnh thì lại càng khó chữa, nên ta phải theo nó đến đây...

Ngô Không lại cất tiếng cười oán hận từ đơn điền, một lúc sau nói tiếp :

- Hừ ! Nó hỏi ta hướng núi Quát Thương, ta báo nó: " Quát Thương Sơn hướng Đông, thế là nó quay về hướng ấy đứng chết lạng như vậy đó. May mà hôm nay tuyết ngừng rơi, con có thể ở lại canh chừng nó. Ta phải đi tìm Mã Quân Vũ mới được.

Lâm Ngọc Bích quay về hướng núi Quát Thương giọng nói đầy oán trách :

- Mã Quân Vũ là một kẻ phụ tình, hại muội muội ta thế này ! Ta phải khẩn cầu sư phụ, xin chưởng môn sư bá theo lệnh của môn phái trị tội Mã Quân Vũ mới được.

Rồi nàng quay về phía Ngô Không hỏi:

- Sư bá nghĩ có đáng giết Mã Quân Vũ không?

Ngô Không đại sư trợn mắt, vẻ mặt lộ đầy sát khí, cười lạnh lùng nói :

- Nếu quả hần phạm quy luật của sư môn, khỏi cần con ra tay, ta cũng không tha hần đâu. Bất cứ nó chạy đến chân trời góc bể nào, ta cũng phải cho nó chết dưới cây thiền trượng của ta.

Ngô Không đại sư quay đầu lại. Không biết tự bao giờ, Huyền Thanh đạo trưởng đã đứng sau lưng hai người. Dưới ánh trăng, thấy đạo phục ông bay lượn, râu dài phất phới. Ông từ từ đến tảng đá to.

Lâm Ngọc Bích giật mình lo sợ, vội nhảy xuống khỏi tảng đá quý thưa :

- Lâm Ngọc Bích bái kiến đại sư bá ! Khi nãy ức quá nên đệ tử nói mà không nghĩ, xin đại sư bá...

Huyền Thanh đạo trưởng lắc đầu nói:

- Mã sư đệ người nếu quả thật phụ tình, vi phạm giới luật môn phái, lẽ dĩ nhiên là phải trừng trị theo quy môn. Ta không trách con, đứng dậy đi !

Vừa dứt lời, Huyền Thanh đạo trưởng đã nhảy vút lên tảng đá. Lâm Ngọc Bích chưa kịp đứng lên thì ông đã đến bên Lý Thanh Loan rồi.

Nhìn thấy nàng như vậy, Huyền Thanh đạo trưởng thấy lòng mình se lại, thở dài một tiếng, nói :

- Chắc nó đã bị bệnh nặng rồi ! Chúng ta hãy cứu nó trước đã rồi hãy nói chuyện sau !

Nói xong, ông vung hữu chưởng đánh vào Mệnh Môn Huyệt ở sau lưng Lý Thanh Loan..

Ngô Không đại sư phi vút đến, tay tả xuất chiêu Hồi Phong Nhược Liễu gạt tay Huyền Thanh sang bên, lạnh lùng nói :

- Lão huynh đã biết nó bị thương nặng, đâu có thể ra tay như vậy. Chưởng của lão huynh có thể cứu nó, nhưng cũng có thể đưa nó đến chỗ chết. Nếu không có gì nguy hiểm, bản tăng đã ráng cứu nó rồi đâu cần đợi lão huynh đến.

Từ ngày Huyền Thanh đạo trưởng và Ngô Không đại sư quen biết, hai bên đều kính nể nhau, chưa bao giờ có sự gì xích mích. Đây là lần đầu tiên Ngô Không có thái độ lạnh lùng với Huyền Thanh. Tam Thanh Quan Chủ nhảy lui ra hai bước, ngạc nhiên, cười nói:

- Nửa tháng nay mưa gió không ngừng, may sao đêm nay trời tạnh, bản đạo đến tìm lão huynh để cùng dạo chơi thưởng nguyệt. Đâu ngờ cửa rào đều đóng chặt, không biết lão huynh đi đâu. Nếu không có tiếng cười rung động cả rừng núi của lão huynh, chắc giờ này

bần đạo cũng chưa gặp được...

Ngô Không đại sư ngắt ngang lời nói của Huyền Thanh đạo trưởng, nói :

- Bần tăng và Thanh Loan đã mấy ngày ở trên này chịu đói rét nên mệt mỏi vô cùng. Bần tăng chẳng còn hứng thú tiếp lão huynh đi dạo nữa.

Huyền Thanh đạo nhân ngược mặt nhìn trắng, cười khe khẽ, nói :

- Chúng ta mấy chục năm ở bên nhau không có gì nghịch ý. Suốt thời gian đó lão huynh cũng chưa hiểu tôi sao ? Đời tôi chỉ trâu có hai đệ tử, đứa chứ nhất đã bị tôi trục ra khỏi sư môn. Nó khóc lóc, cầu xin ở đơn thất ba ngày đêm, lệ tận, huyết chảy mà tôi cũng không chịu cho nó trở về sư môn. Chỉ một lời nói đùa của tôi làm máu nó phải chảy khắp trước Tam Thanh Quan. Bây giờ Mã Quân Vũ mà dám phạm quy luật, tôi nhất định không để nó thoát khỏi thanh kiếm của tôi. Lời nói của lão huynh khi nãy tôi đã nghe. Hơn nữa, nếu lão huynh đến Quát Thương Sơn thì tôi cũng đi theo để trị nó, nhưng giờ thì phải tìm cách cứu Loan nhi trước đã.

Ngô Không cảm động, lắc đầu, thở ra một hơi dài nói :

- Vì Thanh Loan là một cô nhi, cha nó chẳng biết là ai, mẹ nó thì đã chết rồi. Cho nên tôi không thể xa lánh trần tục, quy ẩn trên núi cao, mà phải lặn lội để dạy bảo nó... Nếu nó có mệnh hệ nào, thì tôi phải mắc tội với người đã khuất...

Ngô Không đột nhiên ngừng vì cảm thấy mình suýt chút nữa đã tiết lộ bí mật.

Huyền Thanh đạo nhân cười nói :

- Lý Thanh Loan là đệ tử của phái Côn Luân, nếu có chuyện gì xảy ra, chúng tôi quyết không bỏ rơi nó đâu. Bây giờ hãy cứu nó trước rồi tính sau.

Ngô Không đại sư quay lại nhìn Lý Thanh Loan, nói :

- Ngặt vì mấy ngày nay sức nó chống lạnh, nguyên khí tản mát gần hết, sợ ta ra tay cứu nó, vô tình thành hại nó!

Huyền Thanh đạo trưởng đưa tay nhẹ sờ lên trán Lý Thanh Loan thấy như sờ lên nước đá, giật mình nói:

- Tại sao lão huynh thả lỏng nó lên đây để chịu lạnh như vậy. Phải biết gió lạnh trên núi này, lại thêm hơi hàn tuyết đọng nghìn năm đó, dầu là một kẻ có công lực già dặn hơn nó, cũng khó mà chịu nổi. Bây giờ tôi cũng không dám mạo hiểm đả thông lại các huyết đạo của nó nữa.

Ngô Không đại sư ngẫm nghĩ một lúc rồi nói với Huyền Thanh đạo trưởng :

- Chúng ta đi tìm Mã Quân Vũ về cứu nó.

Huyền Thanh đạo trưởng cau mày, nói :

- Tôi còn không tin chắc, nó làm sao cứu được chứ ?

Ngô Không cười đau khổ nói :

- Vậy thì để Mã Quân Vũ tự tay giết chết Thanh Loan, còn hơn chúng ta vô tình hại nó.

Huyền Thanh đạo trưởng ngẩn ngơ một lúc, mới hiểu lời nói thâm trầm của Ngô Không. Tam Thanh Quan Chủ nhìn vẻ mặt khích động của lão thiền sư, lòng se lại, không

nói gì, thở dài một tiếng rồi đứng im lặng.

Bỗng trong cái vắng ngắt lạnh lùng của rừng núi về khuya, một giọng tiêu thê thảm từ xa đưa đến, càng lúc càng gần.

Lâm Ngọc Bích bị tiếng tiêu lung lạc, ứa nước mắt, ngẩng đầu hỏi :

- Thưa đại sư bá, tiếng tiêu ảo não thế kia, không biết có phải Ngọc Tiêu Tiên Tử đến đó không?

Huyền Thanh đạo trưởng gật đầu nói :

-Nữ ma đầu này sao vẫn còn ở đây kìa.

Tiếng tiêu càng lúc càng đều đặn, âm thanh huyền hoặc ai oán nghe như tiếng oán than, thương nhớ của một thiếu phụ mòn mỏi trông chồng đã bao mùa thu qua...

Mặt trăng đã chệch về hướng Tây, gió rít lạnh buốt từng cơn, tiếng tiêu vẫn miên man ai oán, khiến cho người gặp cảnh ngộ phải rờn rờn nước mắt.

Huyền Thanh đạo trưởng tuy nội công rất già dặn, nhưng dần dần cũng bị tiếng tiêu rung cảm.

Ngô Không đại sư tuy là kẻ tu hành, nhưng vì nội công không bằng Huyền Thanh đạo trưởng nên mới nghe một lúc thần trí đã chìm theo tiếng tiêu trầm bổng.

Ngô Không và Huyền Thanh trước kia cũng đã bị tình duyên dang dở, vết nứt rạn con tim, tuy hết rướm máu nhờ sự tu luyện lâu năm, nhưng nó vẫn khắc sâu trong tâm khảm họ, giờ lại bị tiếng tiêu huyền hoặc khơi dậy, nên trong phút chốc cũng bị bần thần, tâm trí chấn động mênh mang.

Âm thanh du dương, càng lúc càng gần. Dưới ánh trăng, một thiếu nữ áo đen, thân hình uyển chuyển, tóc dài ngang vai, từ phía Đông leo lên đỉnh núi, tay đang nâng ngọc tiêu, vừa thổi vừa tiến dần đến phía mọi người.

Thiếu nữ say đắm trong tiếng tiêu, dường như nhắm đến Huyền Thanh đạo trưởng, cứ tiến đến gần họ, rồi dừng lại, tiếng tiêu vẫn đều đặn ai oán.

Huyền Thanh đạo trưởng, Ngô Không đại sư và Lâm Ngọc Bích mê mang theo tiếng tiêu. Họ không hay biết gì đến hành động của thiếu nữ áo đen.

Bỗng ba tiếng chuông ngân vang, Huyền Thanh đạo trưởng giật mình từ từ hồi tỉnh lại, nhìn thấy thiếu nữ áo đen đã đến gần. Chính là Ngọc Tiêu Tiên Tử không còn che kín mặt, tóc đen lỏa xòa, đôi mắt u sầu, hai má còn đọng nước mắt, vẫn say mê trong tiếng tiêu.

Ngô Không đã bị tiếng tiêu quái ác khơi lại dĩ vãng, mối tình u uất mấy mươi năm trước, từng cảnh xuất hiện trong trí óc, nên đầu tiếng chuông ngân vang, ông vẫn chưa tỉnh lại !

Huyền Thanh đạo trưởng thấy cảnh tình như vậy, động lòng thâm nghĩ :

“Lý Thanh Loan tâm tư mê mẩn, chân khí đọng lại không tan còn thêm nhiễm lạnh mấy ngày, nguyên khí tiêu mòn dần, chỉ nhờ lòng tin tuyệt đối là Mã Quân Vũ sẽ về nên mới chịu đựng được thế, nhưng nếu để lâu, tiềm lực tiêu tan hết, như đèn khô dầu, thì có linh được cũng khó mà cứu lại được. Thôi ta phó cho số mệnh nó, phải ra tay đả thông lại huyết đạo cho nó, tuy mạo hiểm, nhưng vẫn còn hơn chờ chết !”

Huyền Thanh vì quá thương hại Lý Thanh Loan, nên khó dần lòng chờ thăm trạng xảy ra, ông nghĩ tiếp...

“Phải rồi, ta lợi dụng trong lúc nó say mê trong tiếng tiêu để thi hành, kéo đến khi nó tỉnh lại, muốn chữa trị cũng phải tốn nhiều thì giờ.”

Huyền Thanh đạo trưởng liền đánh vào Mệnh Môn huyết của Lý Thanh Loan, tiếp đó hai ông tay vung lia lịa, đẩy thêm tám đạo huyết nữa.

Huyền Thanh đạo trưởng làm công việc này rất mạo hiểm, nếu không đẩy sống lại được cái chân khí đã bị động trong người Lý Thanh Loan hoặc là dẫn máu lưu thông không được, thì nàng sẽ thiệt mạng. Nếu sự thể rủi ro như thế, sẽ làm cho Ngô Không nổi trận lôi đình, không chừng sẽ gây nên hận thù huyết tử.

Sau khi Huyền Thanh đạo trưởng đả thông chín trọng huyết cho Thanh Loan, tinh thần ông rất căng thẳng, mồ hôi trên trán đã toát ra. Ông phân vân lo ngại, chẳng biết có thành công không. Trong đời Tam Thanh Quan Chủ đã gặp nhiều địch thủ nhưng chưa khi nào làm cho ông mất tin tưởng như sự chữa bệnh cho Lý Thanh Loan này.

Bỗng Lý Thanh Loan thở một hơi dài, tròng đen chuyển động rồi nhắm mắt lại, miệng thở ra mấy ngụm máu tươi, ngã ngửa ra sau.

Huyền Thanh đạo trưởng đã chuẩn bị trước, đưa hai tay ra đỡ Lý Thanh Loan, đặt nàng ngồi xuống. Ông cũng ngồi trên tảng đá, xếp bằng lại, dùng Thôi Cung Quá Huyết đẩy các mạch máu của Lý Thanh Loan, giúp cho sự tuần hoàn của nàng được dễ dàng.

Đôi mắt của Huyền Thanh đạo trưởng lim dim, ép hai bàn tay sau lưng của Lý Thanh Loan, mồ hôi nhỏ từng giọt.

Một khắc trôi qua, Huyền Thanh đạo trưởng đã đánh thông huyết đạo trên mình Lý Thanh Loan. Nàng từ từ mở mắt, đứng lên, nhìn bốn phía tỏ vẻ lạ lùng đối với cảnh vật xung quanh, đôi mắt vẫn còn vẻ khờ khạo.

Lý Thanh Loan quay nhìn thấy Ngô Không đại sư, mặt trở nên hoảng hốt, nhìn lại, thấy Huyền Thanh đạo trưởng đang đứng một bên.

Nàng đưa tay dụi mắt, hỏi :

- Đại sư bá! Vũ ca con đã về chưa ?

Huyền Thanh đạo trưởng thở ra nhẹ nhõm, vuốt tóc nàng, đáp :

- Vũ ca của con sắp về rồi ! Con phải có gắng dưỡng bệnh để đón Quân Vũ chứ !

Lý Thanh Loan mỉm một nụ cười ảm đạm, nói :

- Vâng ! Con sẽ đợi huynh ấy ! Dẫu mười năm, trăm năm, con cũng không sờn lòng !

Tiếng tiêu thê lương, buồn vời vợi lại cất lớn lên. Văng vẳng đưa đến như gần như xa...

Lý Thanh Loan tâm hồn lung lạc, hai hàng nước mắt lại tuôn trào, lăn tròn trên đôi gò má xanh xao. Rồi bỗng chốc nàng lại khóc òa lên. Nàng ngồi xuống, úp mặt vào hai bàn tay nức nở, đôi vai rung động, mái tóc rối bung. Nàng khóc vì tiếng tiêu ai oán mà cũng vì sự thương nhớ đã nung nấu trong tâm tư, giờ đây có dịp lại dâng trào theo dòng lệ.

Tiếng tiêu réo rắt miên man, hòa với tiếng khóc thê lương. Tiếng gió rít ào ào, tạo

thành một điệu nhạc u buồn, ảo não. Tiếng khóc từng chập nấc lên, như tiếng ghen ngào của một thiếu phụ ôm đứa con thơ ngồi bên cổ quan tài của người chồng vừa bạc mệnh.

Đột nhiên tiếng tiêu ngừng lại, Huyền Thanh đạo trưởng giật mình đứng lên, đỡ Lý Thanh Loan dậy.

Huyền Thanh đạo trưởng dồn hơi dưới đơn điền, hét to lên một tiếng kinh khủng, vang động núi rừng tịch mịch.

Ngô Không đại sư và Lâm Ngọc Bích giật mình ngơ ngác, rồi từ từ tỉnh lại. Vị đại sư đưa tay sờ những giọt nước mắt đã đọng thành nước đá trên mặt mình, lòng hối hận vô cùng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cũng bị tiếng hét của Huyền Thanh đạo trưởng làm giật mình, đưa mắt nhìn Ngô Không và Ngọc Bích, bước chầm chậm đến Huyền Thanh đạo trưởng cất tiếng hỏi :

- Mã Quân Vũ đã về chưa ?

Huyền Thanh đạo trưởng thản nhiên, đáp :

- Chưa về ?

Lý Thanh Loan mở mắt, nhìn Ngọc Tiêu Tiên Tử, hỏi :

- Người muốn tìm Vũ ca của tôi thì hãy đi hỏi Đại tỷ tỷ là được biết ngay !

Ngọc Tiêu Tiên Tử không hiểu, ngơ ngác một lúc rồi hỏi :

- Vũ ca của người có phải là Mã Quân Vũ không ? Còn Đại tỷ tỷ là ai? ở đâu ?

Lý Thanh Loan sắp trả lời, bỗng Huyền Thanh đạo trưởng bỗng nàng quay mình, nhảy vút ra xa tám, chín thước.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười khe khẽ, tà áo đen bay lượn, đuổi theo Huyền Thanh như bóng với hình, cây Ngọc Tiêu vung lên cản đường, hỏi :

- Huyền Thanh đạo trưởng! Cô nương đó là ai ? Sao người không để cô ấy nói hết mà bỗng chạy ?

Huyền Thanh đạo trưởng nghiêm nghị đáp :

- Ai mặc ta, không can hệ đến người !

Ngọc Tiêu Tiên Tử nổi giận nói :

- Chỉ vì nể mặt Mã Quân Vũ nên ta không muốn làm khó dễ đến Côn Luân Tam Tử. Người tưởng ta sợ sao ?

Huyền Thanh đạo trưởng sợ Ngọc Tiêu Tiên Tử đả thương Lý Thanh Loan nên chẳng cần đối đáp lời thôi, liền tung mình nhảy bay về phía Lâm Ngọc Bích, vừa định nhờ nàng bảo vệ Lý Thanh Loan, để mình được rảnh tay truy cản đối thủ, thì Ngọc Tiêu Tiên Tử đã đuổi theo đến nơi.

Lâm Ngọc Bích rút kiếm vung lên, đâm ngay Tiên Tử. Ngọc Tiêu Tiên Tử thuận tay đưa cây Ngọc Tiêu gạt nhanh kiếm của Ngọc Bích, liền tiếp chiêu Tiểu Chỉ Thiên Nam ép nàng lui ra ba bước.

Huyền Thanh biết võ công của Ngọc Tiêu Tiên Tử lợi hại, mỗi chiêu, mỗi thế đều ác độc, nếu vừa bỗng Lý Thanh Loan, vừa giao đấu thì khó mà thủ thắng được, nên nhảy vọt qua bên hữu.

Ngọc Tiêu Tiên Tử vốn không muốn động võ với Huyền Thanh đạo trưởng. Nàng chỉ muốn nghe Thanh Loan nói về chuyện Mã Quân Vũ, nhưng thấy Huyền Thanh đạo trưởng cố tránh không cho nói tiếp nên máu nóng nổi lên. Nàng hét một tiếng, và xuất chiêu Long Hình Nhất Kiến, cả người và tiêu ào ạt tấn công Huyền Thanh. Nàng vũ động quá nhanh nhẹn, Huyền Thanh đạo trưởng vừa mới đứng yên, Ngọc Tiêu liền cuốn gió điếm đến.

Trong lúc gấp rút, Huyền Thanh đạo trưởng liền xuất thế Lạc Mã Hồi Thân lách qua Ngọc Tiêu, nhảy vút lên cao, tung chân mặt đá vào tay cầm tiêu của nàng. Ngọc Tiêu Tiên Tử cười khê, không tránh thế công của địch, chỉ hạ tay trái xuống bắt chân của Huyền Thanh ngay Thái Trung huyết, tay phải nắm Ngọc Tiêu xuất thế Họa Long Điếm Tinh đánh vút đến Khí Môn huyết.

Hai kẻ giao đấu, nếu tài nghệ tương đương, kẻ nào trong tay có khí giới sẽ chiếm phần thắng. Thế mà Huyền Thanh đã phải tay không chống chọi với Ngọc Tiêu Tiên Tử còn bận Lý Thanh Loan một bên, nên bị đối phương tấn công tới tấp, đành phải ngoái mình rút chân mặt lại nhảy ra sau, nhưng chân mặt của ông đã bị Ngọc Tiêu quét trúng khá đau.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đang định xuất tuyệt học cố làm cho Huyền Thanh phải khiếp phục, để dễ bề thăm hỏi Mã Quân Vũ, nhưng một sức gió mạnh mẽ đã áp đến sau lưng.

Nữ ma đầu này là một kẻ từng trải giang hồ, nghe tiếng gió đã biết công lực của kẻ tập hậu không phải tầm thường, nên không dám chậm trễ, cong chân nhảy về trước mau như tên rời cung. Cây Ngọc Tiêu trên tay nữ ma đầu đã xuất thế Hàn Mai Thổ Nhị truy kích Tam Thanh Quan Chủ.

Người đột kích phía sau Ngọc Tiêu Tiên Tử chính là Ngô Không đại sư. Khi vừa nghe nữ ma đầu hỏi thăm Mã Quân Vũ, ông lòng cảm thấy hoài nghi. Tuy thế ông vẫn đứng im xem Huyền Thanh trả lời ra sao. Nhưng sự việc xảy ra quá nhanh chóng, khiến ông ngần người chẳng kịp động thủ. Đến lúc thấy Huyền Thanh phải lui luôn để bảo vệ Lý Thanh Loan, ông ta mới xông vào ứng chiến.

Ài ngờ Ngọc Tiêu Tiên Tử thuận đà nhảy tránh thế trượng, ép mình về phía Huyền Thanh..

Ngô Không càng lo ngại, hét một tiếng, nhảy vút theo truy kích. Thiết thiền trượng xuất chiêu Trào Phiến Nam Hải công thẳng đến sau lưng Tiên Tử. Huyền Thanh đạo trưởng vừa bị một chiêu, lần này không dám mạo hiểm công lại. Thấy Tiên Tử ào ạt công tới ông vội nhún chân nhảy sang bên trái. Ngọc Tiêu Tiên Tử định tấn công tiếp Huyền Thanh, nhưng Ngô Không đã cùng thiết trụ thiền trượng vù vù công đến. Lần này đại sư đã nổi giận, nên sả trên đầu Tiên Tử, uy thế rất mạnh

Nữ ma đầu vốn tánh tình kiêu ngạo, nên chẳng nhịn được nữa, hai vai rung động, lách sang năm thước, tránh khỏi Thiết thiền trượng của Ngô Không. Nàng liền chuyển mình thật lẹ, ngọc tiêu loang như điện. Trong chớp nhoáng công ra ba chiêu, cùng đánh vào ba yếu huyết trên mình Ngô Không là Huyền Cơ, Chương Đài và Khí Môn.

Ngô Không đại sư thất kinh, nhảy lui ba bước, thiết trượng quất ngang theo thế Lực Tảo Ngũ Nhạc cuốn gió đập vào hông nữ ma đầu.

Ngọc Tiêu Tiên Tử hét lên một tiếng, chân trái lui ra sau một bước, cong mình, thót bụng vào, tránh thiền trượng quét ngang, rồi theo đà lộn người qua, tiến thẳng đến. Cây tiêu trên tay hoa lên một chiêu Xuân Văn Trái Tiểu như đánh, như điểm, công thẳng đến Đơn Điền huyết của Ngô Không.

Ngô Không đại sư trả thiết thiền trượng trở về, nhảy vút qua bên trái mấy thước xa. May là ông khá lanh lẹ, nên chỉ bị cây tiêu đánh trúng vạt áo bào "phạch" một tiếng, không thì cũng bị nguy như chơi.

Đã mười lăm năm qua, chưa bao giờ Ngô Không bị nhục như thế, nên ông dùng dùng tức giận, hai mắt trợn to, hét một tiếng, liền dùng tuyệt học Long Xà Trượng Pháp công thật mạnh và nhanh nhẹn. Bóng trượng bao phủ, chụp lên người Ngọc Tiêu Tiên Tử, tiếng vũ động ào ào, chẳng mấy chốc bao kín nữ ma đầu vào giữa.

Huyền Thanh đạo trưởng đã giao Lý Thanh Loan cho Lâm Ngọc Bích, nắm lấy bảo kiếm, đứng một bên xem. Ông thấy tình hình không có gì nguy hiểm vì Ngọc Tiêu Tiên Tử bị cây trượng bủa vây tứ phía, thăm nghĩ:

"Long Xà Trượng Pháp của lão sư này cũng đáng là một tuyệt học, chẳng thua kém gì Truy Vân Thập Nhị Kiếm của ta."

Bỗng Ngọc Tiêu Tiên Tử hét lên một tiếng, từ trong bóng trượng như Bài Sơn Đảo Hải ấy nhảy vút ra. Thân hình còn lơ lửng trên không, liền lộn nhào xuống, cây ngọc tiêu loang loáng như những lần chớp, bao trùm lên đầu Ngô Không bủa xuống.

Lão đại sư hoảng sợ, thiết thiền trượng liền vung lên theo thế Sắc Vân Tạt Đỉnh múa vun vút, ánh sáng lấp lánh che kín lên đầu.

Nữ ma đầu như một chim én, hú dài một tiếng, lướt qua đầu Ngô Không, cả người và tiêu lại vùn vụt tấn công Huyền Thanh đạo trưởng.

Huyền Thanh đạo trưởng thấy lạ lùng, liền vung kiếm ném ngang qua.

Tiêu và trường kiếm chạm nhau, một âm thanh êm tai ngân vang. Nữ ma đầu mượn sức dội thân hình lại bay lên cao hơn trượng, liền tiếp lộn trên không hai vòng, cất tiếng cười lạnh lạnh. Cây ngọc tiêu lại công đến huyết Mệnh Môn sau lưng Ngô Không đại sư, mau như gió cuốn.

Ngô Không nhảy tới trước tám thước, trở tay đánh lại một trượng quật ra sau, rồi quay mình lại dùng thế Xảo Đả Kim Chung điểm thẳng qua.

Nhưng nữ ma đầu đâu kém, hai chân vừa chạm đất, lại nhảy vút lên không, Thiết thiền trượng của Ngô Không vừa điểm đến thì thân hình của Ngọc Tiêu đã ở trên cao mấy thước rồi. Nàng liền lộn người ra sau một vòng, ngọc tiêu đánh xuống đầu Huyền Thanh như chớp loáng.

Tuy thế cực nhanh và biến ảo, nhưng Huyền Thanh là kẻ nhiều kinh nghiệm giang hồ, nếu nhằm kẻ khác non kém hơn một chút thì đã tiêu đời rồi. Huyền Thanh đạo trưởng thấy thế tiêu vừa đến, vội lộn nhào qua một bên tránh, liền xuất Trường Hồng Kinh Thiên nhảy vút trở lại, kiếm đâm ngược lên ngực Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Tiêu và kiếm chạm nhau, nữ ma đầu lại mượn đà bay lên cao hai trượng, rồi theo thế

hạ, công đến Ngô Không.

Đây chính là môn tuyệt học Mô Vân Thập Bát Chiêu của Ngọc Tiêu Tiên Tử. Thân hình của nàng bay qua, lượn lại như chim én, bất thần công Huyền Thanh đạo trưởng, rồi bỗng lại đánh Ngô Không đại sư. Thật là một biến ảo vô thường.

--- oOo ---